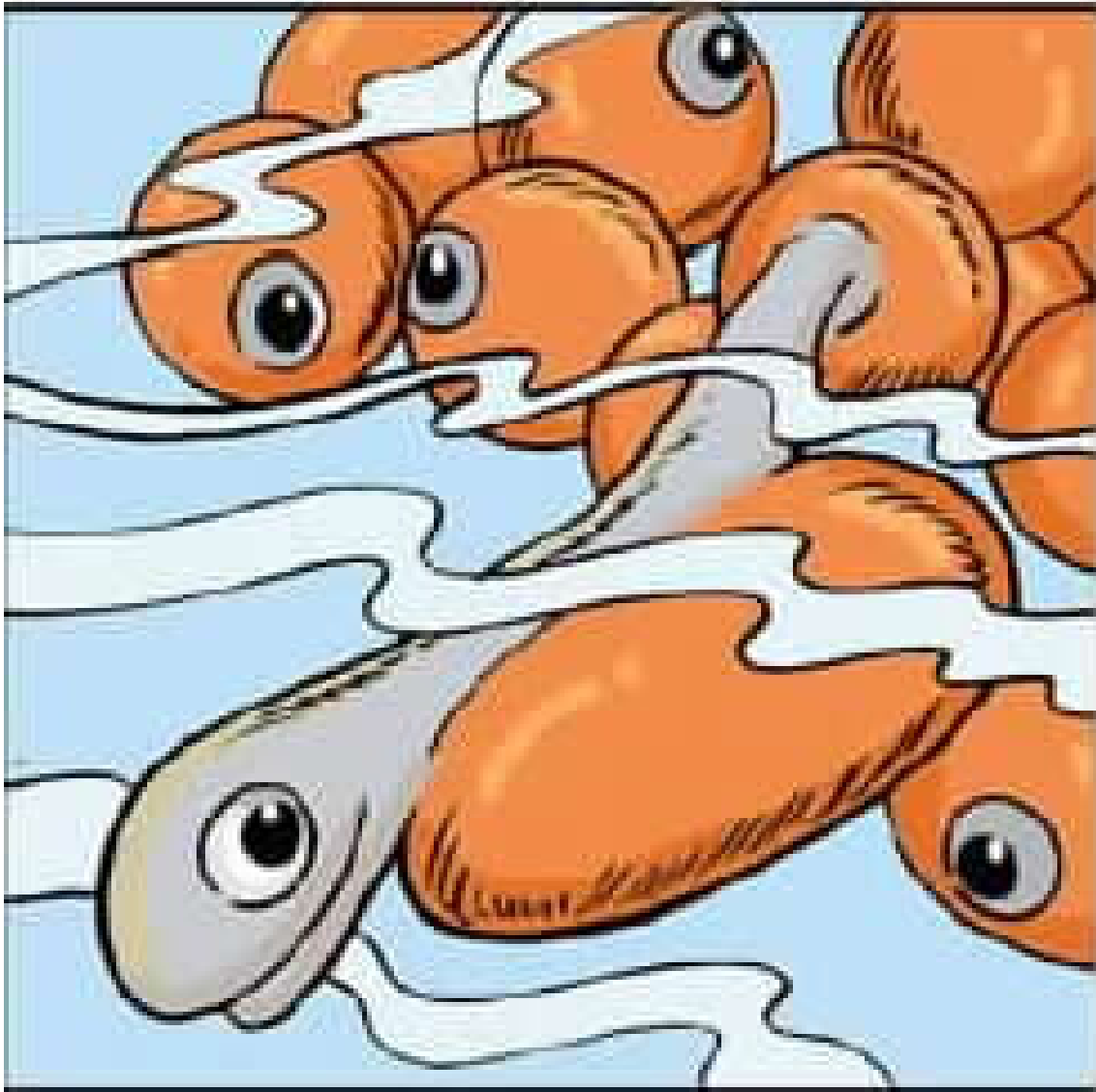
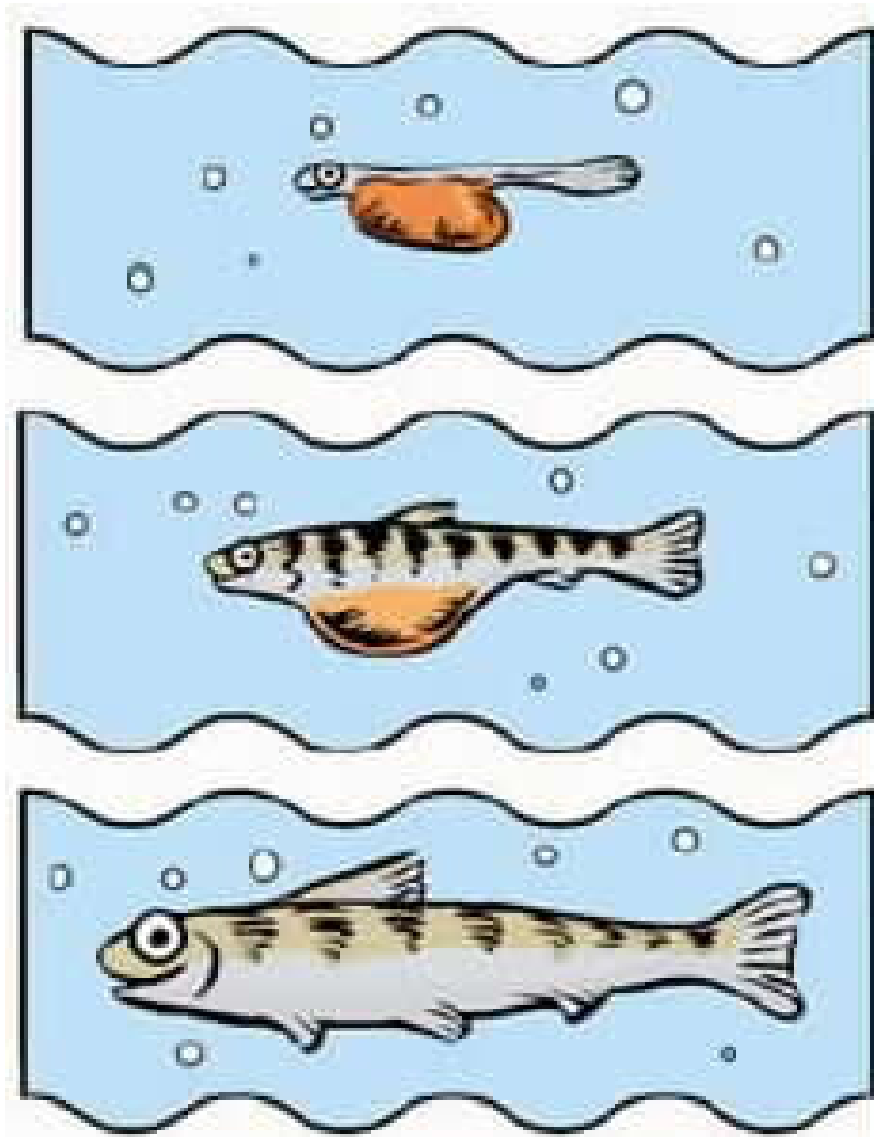


מעשה באלתית

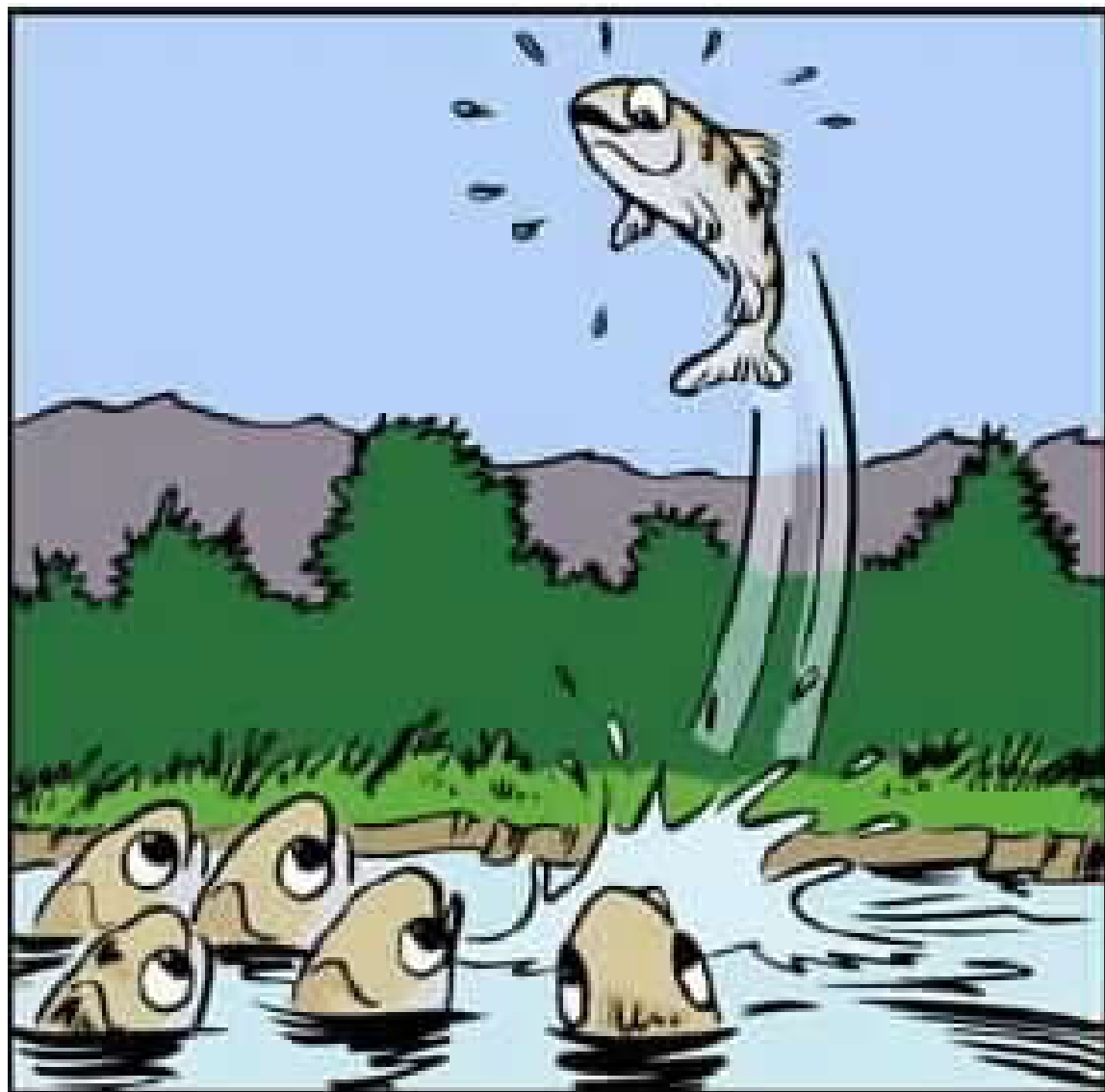
שרון פייר
דוד קוקרופט



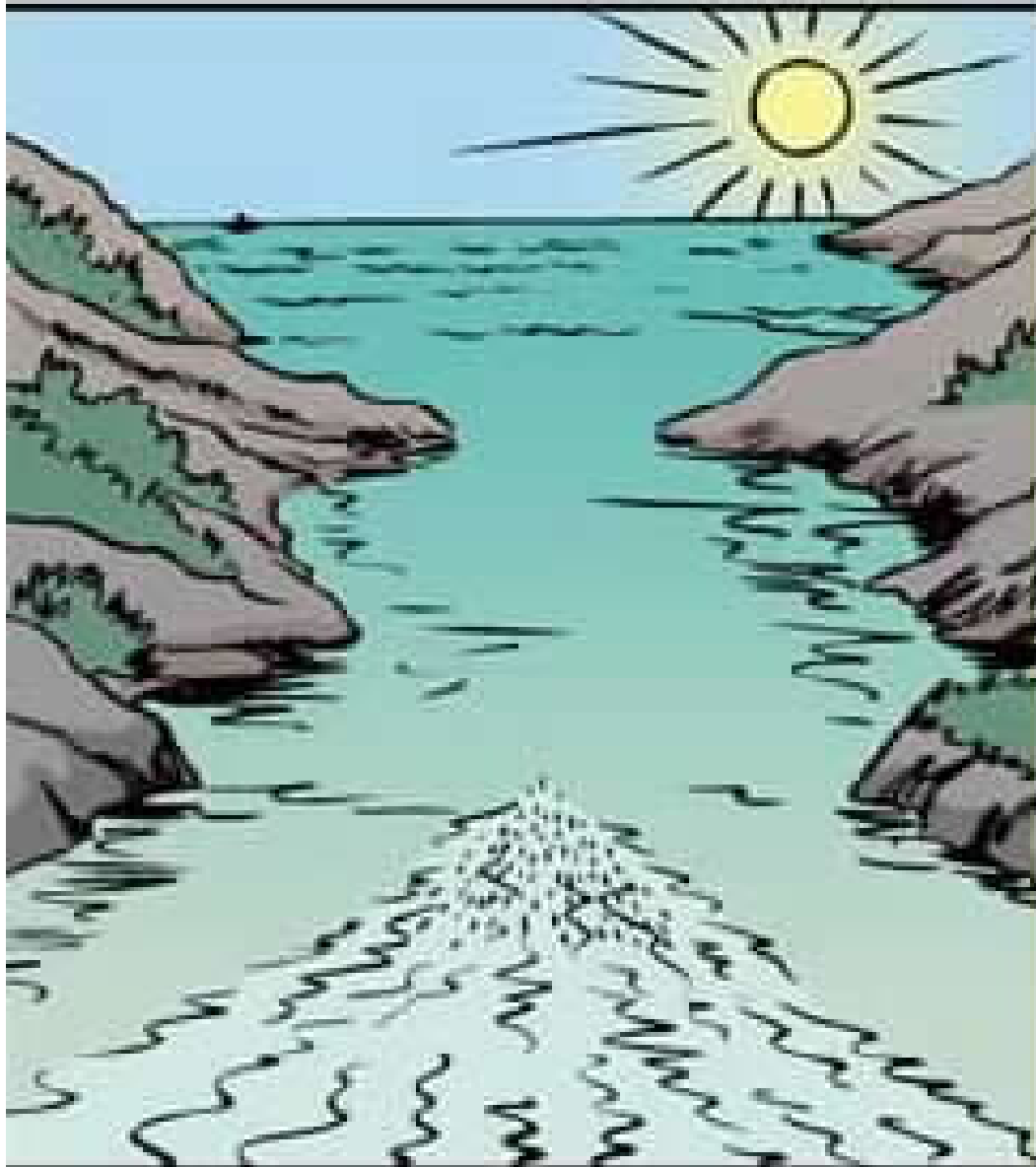
היא הייתה שונה מלכתחילה.
ברגע שבקעה מהביצה הקטנה,
הוורודה שלה, ניסתה לקפוץ. אך
לא יכלה!
החלמון מהביצה תלוי היה עדיין
תחת בטנה והפריע לה.



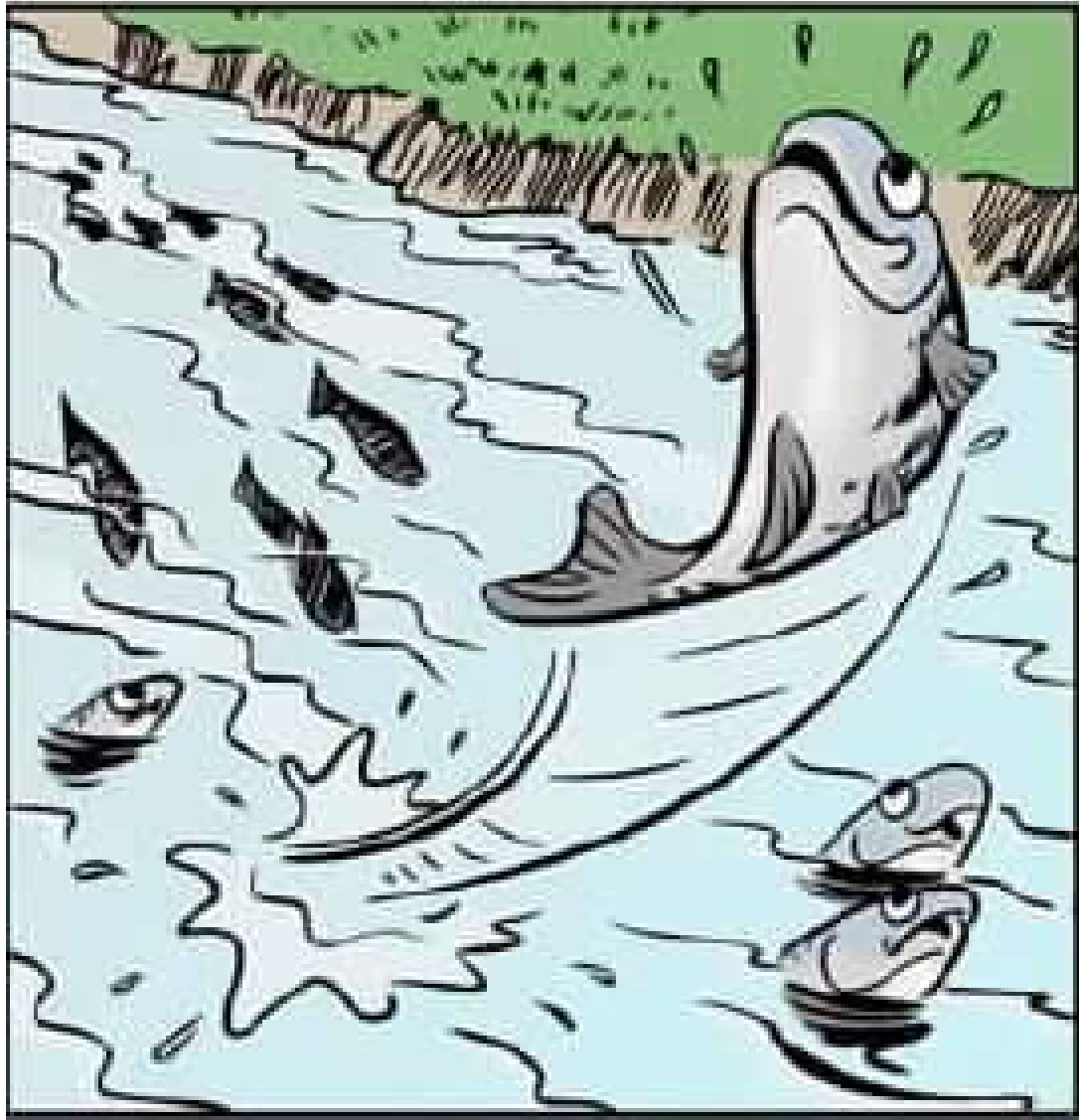
החלמון היה למזון שלה. אך היא
אכלה ממנו והוא פחת יותר
ויותר, עד שנעלם כליל. עכשיו
היא הייתה רקק. צנומה, כסופה
וגודלה כשלושה סנטימטר.



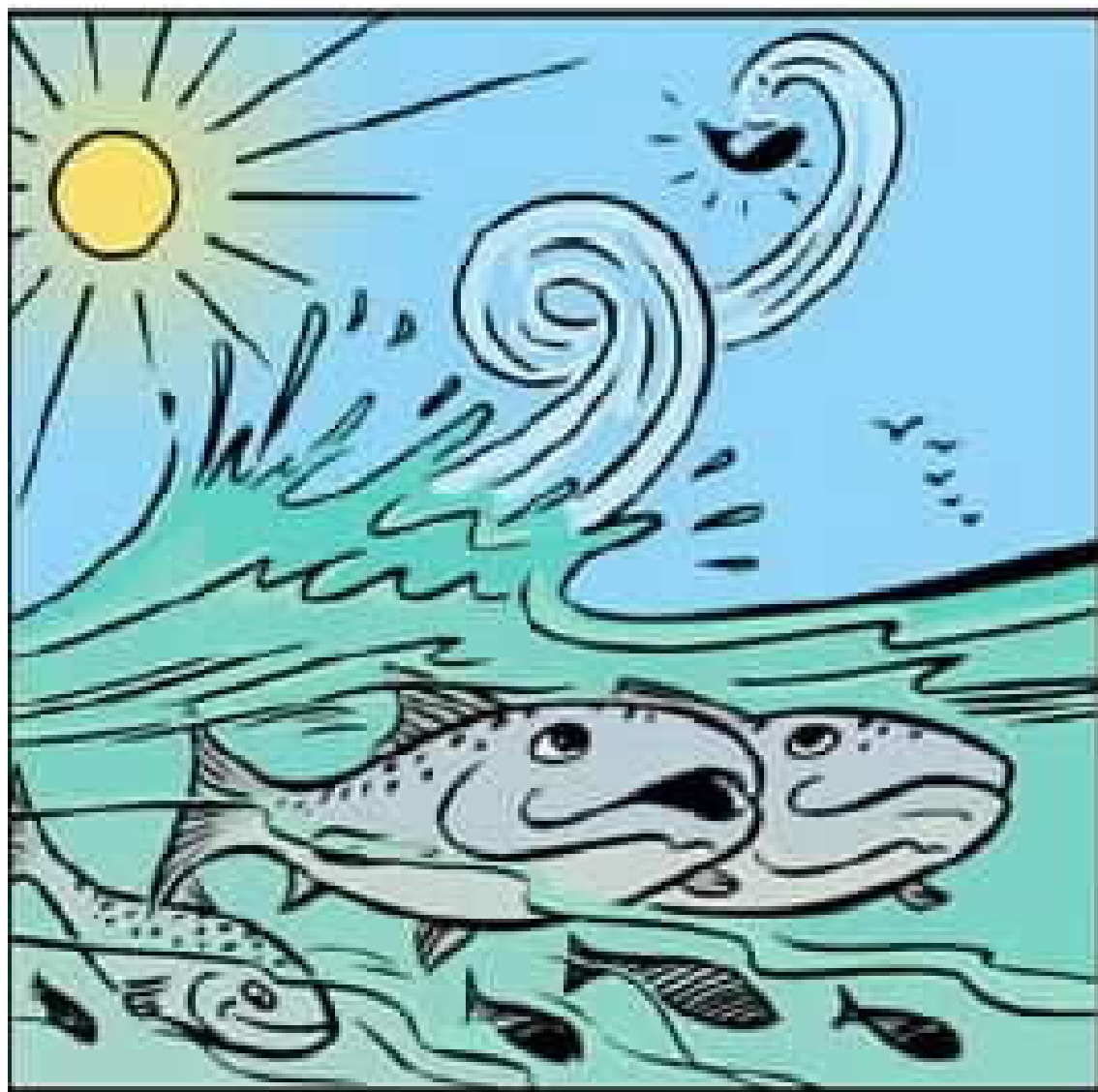
הו! כמה שיכלה עכשיו לקפוץ! כל האלתיות הן קפצניות, אך הקפיצות שלה היו מיוחדות! "אני אוהבת לקפוץ!" היא קראה כשזינקה לאוויר. "לא תגדלי אף פעם אם תקפצי כך" אמרו אלתיות אחרות.



אבל היא גדלה. בדיוק כמו
אחרות. הגיע זמן והן ידעו כי
צריך לעזוב את המקום. הן שחו
במורד הזרם והמשיכו לים.



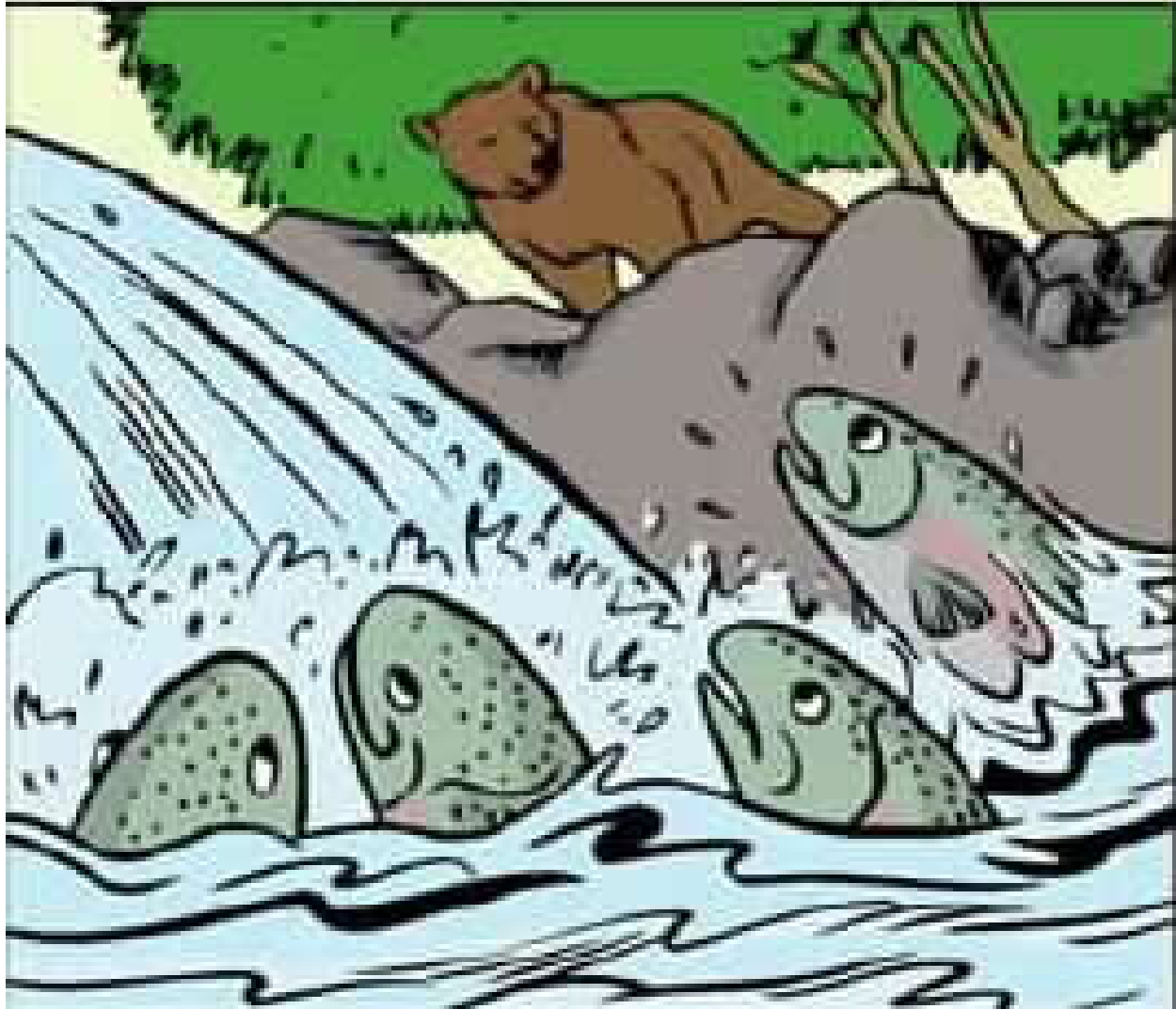
בדרך היא התאמנה בקפיצות.
"נולדתי לקפוץ!" אמרה כשהיא
קופצת כל פעם גבוה יותר.
"עוד תפגעי בקפיצות האלה"
אמרו אחרות.
אך היא לא נפגעה אף פעם.



בים היא ניסחה קפיצות מיוחדות.
היא התגלגלה לצדדים!
היא עשתה גלגלת כפולה!
היא התגלגלה אחורנית שלוש
פעמים!
"צריך להודות" אמרה אלתיית
זקנה אחת "שהיא קפצנית
יפהפה."



עבר זמן והאלתיות ידעו שהגיע
זמן לחזור. הגיע זמן ללכת
במורד הזרם לרבייה. עוד מעט
הן יטילו ביצים שמהם יבקעו
אלתיות קטנות.
הן שחו מול הזרם. הן עברו מעל
מפלי מים ואשדים והתחמקו
מטורפים רעבים.



ואז, ליד אחד המפלים הם ראו
דוב! "לא נצליח להתחמק ממנו
לעולם" אמרה אלתית אחת.
"אנו אבודות" אמרה שניה.
"אולי לא" אמרה הקפצנית
הזריזה.

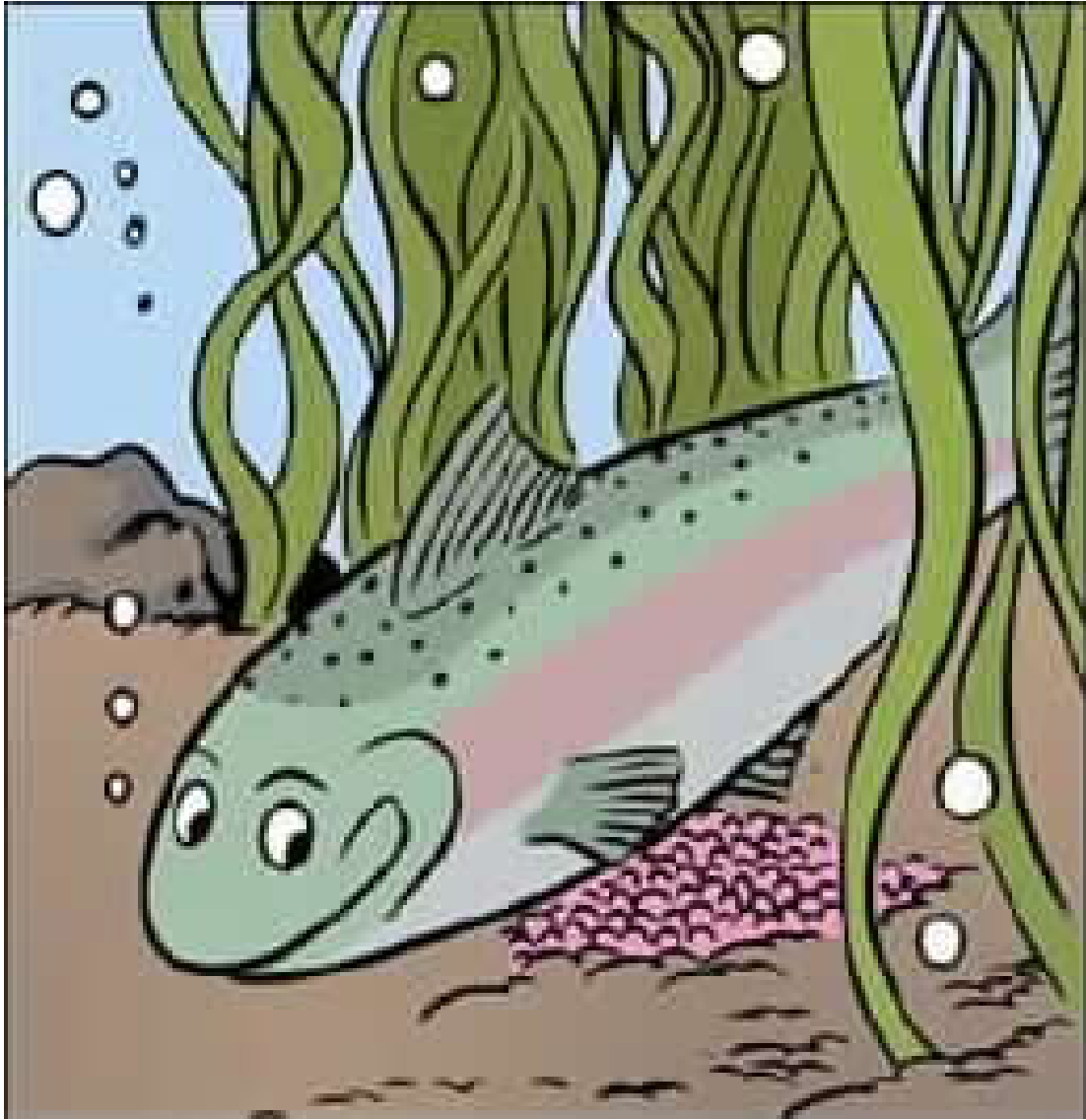
היא אספה את כל כוחותיה
ושחתה קדימה. היא קפצה בכל
כוחה באוויר.



הדוב עוד לא ראה דבר דומה!
הוא הביט איך היא מתרוממת
גבוה, גבוה ועוד יותר גבוה. הוא
הביט איך היא מתגלגלת באוויר.
הוא הביט איך היא מתהפכת
מצד לצד, קדימה ואחורה!



אבל הוא לא ראה שבינתיים
האלתיות האחרות קפצו מעל
המפל ושחו בשלום משם.
היא נעה מהר אחריהן. בקפיצה
חזקה אחת עברה את המפל
ונעלמה.



בבית היא חפרה גומה בזנבה.
בגומה היא הטילה מאות ביצים
קטנטנות, ורודות. בקרוב
האלתיות תבקענה. כמו כל יתר
האלתיות הן תהינה קפצניות
גדולות.



ואולי אחת מהן תהיה אף היא
קפצנית מעולה!